

[Handelsministeren.]

givning om nordiske patenter virker. Det vil være en naturlig opgave for en sådan kommission at være opmærksom på tendenser til en skæv fordeling af patentansøgningerne. Skulle en sådan tendens vise sig, må man i første omgang søge ved råd og anvisninger til industrien, opfinderne og patentagenterne at råde bod herpå, men som hr. Poul Antonsen nævnte, findes der i lovforslagets § 38 en hjemmel for, hvis en frivillig ordning ikke kan etableres, at træffe bestemmelse om overførelse af patentansøgninger fra det ene land til det andet, således at en ligevægt etableres.

Under forslaget's anden behandling spurgte hr. Poul Antonsen endvidere, om man i handelsministeriet og patentdirektoratet har truffet forberedelser til udfærdigelse af de administrative forskrifter, som er nævnt i lovforslaget. Om dette kan jeg oplyse, at udkast til bekendtgørelse har været behandlet på fællesnordiske møder, og at en dansk bekendtgørelse er ved at blive trykt, således at den kan være klar til ikrafttræden samtidig med loven. Patentdirektoratet er ligeledes i færd med at udarbejde de nærmere forskrifter for direktoratets arbejde.

Jeg kan ligeledes give tilsagn om, at den nye lov vil blive oversat til fremmede sprog snarest efter dens vedtagelse, og det vil vel naturligt ske i samarbejde med de andre lande.

Hr. Poul Antonsen stiller mig endvidere et spørgsmål om fortolkningen af lovforslagets § 2, stk. 2, 2. punktum, idet han ønskede klarlagt, fra hvilket tidspunkt en tidligere indgivet ansøgning og de akter, der hører hertil, skal anses som kendt i relation til denne bestemmelse.

Hertil kan jeg oplyse, at bestemmelsen jo svarer til en regel i Europarådets konvention om, at enhver deltagende stat skal betragte indholdet i en patentansøgning eller et patent, der senere er offentliggjort, som nyhedshindrende i det omfang, indholdet har en tidligere prioritetsdato end den ansøgning, der nu foreligger. Det er således klart, at det kolliderende materiale må have foreligget i den ældre ansøgning på det tidspunkt, da den nye ansøgning blev indgivet.

Det stillede spørgsmål lader sig i øvrigt

ikke besvare generelt, men udformningen af reglen i detaljer må overlades til patentmyndighedernes praksis og i sidste instans til domstolenes afgørelse.

Hvis der er tale om at modholde ansøgninger, der er indleveret her i landet, må det dog principielt være denne ansøgnings indleveringsdag, der er afgørende, og er der tale om senere indleveret materiale, må det være tidspunktet for indleveringen af dette til patentmyndigheden.

Hvad endelig angår de problemer, som i en overgangsperiode kan opstå, når reglen i § 2, stk. 2, 2. punktum, kommer til anvendelse på de ansøgninger, som er indleveret, inden den nye lov træder i kraft, men som skal behandles efter den nye lovs regler, nævnte jeg allerede under lovforslagets anden behandling, at man sikkert ved en analog anvendelse af overgangsbestemmelsernes punkt 5 kan undgå, at reglen i disse særlige forhold kommer til at virke mod sin hensigt. Jeg kan derfor i det hele henvise til mine bemærkninger herom under anden behandling.

Det er vel ikke urimeligt, at denne bestemmelse fastsætter en frist til den 1. juli 1968. Dette må ansøgerne indrette sig efter; og de har jo nu gennem de seneste år måttet være forberedt på, at disse regler inden for en overskuelig fremtid ville være gældende ret her i landet.

Ib Thyregod: Jeg vil gerne tilslutte mig de synspunkter, som hr. Knud Thomsen har gjort gældende vedrørende det af handelsministeren til udvalget givne tilsagn. Det er rigtigt, at der kan være en uklarhed, set i forhold til den udtalelse, som handelsministeren gav ved forslaget's anden behandling, og det, som såvel hr. Knud Thomsen som jeg har opfattet som det tilsagn, som var givet over for udvalget. Det var jo netop aftalt, at der af handelsministeren ved anden behandling skulle gives et tilsagn af den art, som vi her har diskuteret.

Det, som vi har opfattet, er, at det, der skulle ske, var, at hidtidig praksis hvad angår stofpatenter og mikrobiologiske fremgangsmåder og produkter heraf ikke skulle ændres, før der var etableret et nordisk samarbejde ved kapitel III's eventuelle ikrafttræden, med andre ord, at praksis her bliver uforandret, og det er en for-